

ikke forarget mig — saa vil jeg blot gjøre opmærksom paa, at de Ord, han brugte, at han vilde „forberede“ Skolens Ophævelse, forekomme mig rigtignok i Meningen at løbe aldeles ud paa det Samme, som det Udtryk, jeg brugte. Der kan være en Forskjel i Graden, og der kan deri antydes en Forskjel i det Synspunkt, hvorfra man seer Sagen, men Meningen bliver den samme, enten der siges, at man undergraver en Lings Eksistens, eller det hedder, at man forbereder dens Ophævelse. Resultatet bliver i Virkeligheden det samme.

Ischerning: Det er min Overbevisning, at naar vi kun fastholde Forslaget Nr. 12, og den ærede Minister overveier det mellem Sagens anden og tredje Behandling, vil han nok sætte Priis derpaa og komme til den Erkjendelse, at det baade i sig selv er godt, og at det just er fremkommet paa rette Sted og betimeligt, idet det ikke med Sikkerhed kunde staffles frem paa noget andet Sted. Jeg skal ikke gaae ind paa Enkelthederne i Forslagene; de have allerede været tilstrækkeligt omtalte. Hvad Forslaget under Nr. 17 angaaer, da gaaer det just ud paa at give Ministeren Midler til at opretholde Metropolitanaskolen. Dersom den ærede Minister vil skaffe udmærkede Lærere ved denne Skole ved at samle de gode Lærerkrafter, der findes her i Staden, og affledige Lærerne, naar han finder, at de ikke ere gode, naar der er en eller anden særlig Grund tilstede med Hensyn til deres Personlighed, hvad han nu ikke kan, saa vil han gjennem dette Forslag kunne faae Blomsten af alle Stadens Lærere, eftersom der er Penge nok til at betale med, og tillige Blomsten af Rektorer, — eftersom han vil kunne stille sig af med en Rektor, naar han ikke synes om ham —, og saa vil denne Skole blive, hvad den maaskee endnu ikke har været, bedre end de andre Latinskoler. Dersom den ærede Minister vil bevise, at den kan blive det, saa kan han rimeligviis virke derhen til ved Hjælp af Forslaget; kan han det ikke, har han viist, at,

skjøndt han har haft det kraftigste Middel til at bringe noget Særdeles ud af denne Skole, har han ikke kunnet gjøre det, og saa er der to Grunde til at lade Skolen ophøre: for det Første, at den ikke behøves her i Byen, og for det Andet, at man behøver de Penge, som den koster, til at lade de andre offentlige lærde Skoler leve af endnu i nogen Tid. Jeg skal derfor tilraade, at man vedtager Forslaget Nr. 17. Jeg er ligeledes overbevist om, at saa forfærdeligt Forslaget end forekommer den ærede Minister i Diebliffet, vil han snart see, at det slet ikke forandrer Noget, at det ikke undergraver Nogetsomhelst. Ere de lærde Skoler, der bestyres her i Staden af private Mænd, undergravede derved, at de ingen faste Lærere have? Bestaae de ikke alle? Undergraves nogen anden indutriel Anstalt her i Landet, som ikke ansætter sine Arbeidere fast og ikke giver dem Pensionsret? Paa ingen Maade. Der var viist ikke nogen af disse Anstalter, der vilde gaae ind derpaa, fordi de vilde frygte for, at de netop derved undergravede deres Tilværelse, idet de ikke til rette Tid kunde stille sig af med Folk, som de ikke vare tjente med. Det er saa langt fra, at man undergraver Metropolitanaskolen ved dette Forslag, at det tværtimod maaskee vil give Anledning til, at man bedre vil kunne beholde den. Naar man henviser til denne Sags Afgjørelse ved særlig Lov, maa jeg atter gjøre opmærksom paa, at den bevilgende Myndighed og Regjeringen staae i et ganske andet Forhold til hinanden, hvor der foreligger et Lovforslag, der skal fremmes, og som Regjeringen, saa at sige, trænger ligesaa meget til som vi Andre, end der, hvor Regjeringen kan gjøre, hvad jeg i dette Tilfælde kan kalde en meget eenfaldig Betragning gjældende. Om der i det sidste Tilfælde ogsaa var det største Fleertal i Thinget for Sagen, var det dog muligt, at den ikke kunde gaae igjennem. Der er en Magt, som Regjeringen søger at misbruge, naar den nemlig, hvor der er Tale om Afgjørelsen af den Art Sager, enten igjennem Finantsloven eller